

ЖУРАВЛИ

Мне кажется порою, что солдаты,
С кровавых не пришедшие полей,
Не в землю эту полегли когда-то,
А превратились в белых журавлей.

Они до сей поры с времен тех дальних
Летят и подают нам голоса.
Не потому ль так часто и печально
Мы замолкаем, глядя в небеса?

Сегодня, предвечернею порою,
Я вижу, как в тумане журавли
Летят своим определенным строем,
Как по полям людьми они брели.

Они летят, свершают путь свой длинный
И выкликают чьи-то имена.
Не потому ли с кличем журавлиным
От века речь аварская сходна?

Летит, летит по небу клин усталый —
Летит в тумане на исходе дня,
И в том строю есть промежутки малый —
Быть может, это место для меня!

Настанет день, и с журавлиной стаей
Я поплыву в такой же сизой мгле,
Из-под небес по-птичьи окликаю
Всех вас, кого оставил на земле.

ЖДРАЛОВИ

Понекад се чини ти војници врли
Који се са бојних поља не вратише,
Да нису ниједном за ту земљу мрли,
Но се у ждралове беле претворише.

Од времена давног што је прохујало
Они тако лете и нешто нам зборе.
Можда ми баш зато, са тугом и жалом
Ћутке, у небеса загледамо горе?

Видех данас, касно, у сам смирај дана,
Ждралове у магли, нешто попут дима
Колона им беше тако формирана,
Још док попут људи, луташе пољима.

Лете, и нестају у пустој даљини,
Нечија имена призивају, криче,
А ти крици ждрала, или ми се чини
И аварски говор одувек да личе?

Гледам лет уморног ждраловскога клина
Кроз копрену магле и вечерње таме,
И у том поретку има и празнина
Можда је баш ово право место за ме!

Једнога ћу дана из ждрала колоне
Пливајућ кроз исте измаглице сиве,
Под небеским сводом дозивати оне
Што доле на земљи осташе да живе.